

Сила пристрасті

Автор:

Елен Тен

Сила пристрасті

Елен Тен

Тася кохає Ігоря від часів дитинства і ладна на все, щоб бути разом з ним. Яким же ударом для неї стало його весілля з дівчиною Вітою! Богдан, що був фотографом на святкуванні, прагне заспокоїти її роз'ятрену душу. Але дівчина і далі живе думками про Ігоря. Коли його спіткали неприємності в бізнесі, Тася вирішила застосувати свій магічний дар, успадкований від бабці-чарівниці. Та не розрахувала свою силу: кривдник Ігоря загинув у ДТП. І чари обернулися проти дівчини... Якою буде розплата?

Елен Тен

Сила пристрасті

Потяг сповільнював ходу. Він вже не гудів, не тремтів, а, здавалося, плив у рожевому світанковому тумані, з якого все чіткіше проступали обриси величного міста. Нахилившись, я притулила обличчя до холодної шибки, віддаючись на ласку протягу. Остання спроба захворіти. Щоб залишитися вдома...

Молоденька говірка провідниці повернула наші квитки. Мама почала квапити тата, той – Олега. Подіставали з-під сидінь і перерахували сумки, струшуючи з них пил, порозбирали верхній одяг.

В загальній метушні згадали і про мене.

– Тасю, ми під'їжджаємо!

Слова матері ледь пробилися крізь сонний морок. Я випросталася, натягла шкірянку, провела рукою по волоссю, імітуючи гребінець.

– Я готова, – відповіла словами, надзвичайно далекими від дійсності.

Далі – слизькі сходи, запах мокрого асфальту, люди з валізками. Ти мушиш лавірувати серед натовпу, намагаючись не відставати від швидкої мами, перенавантаженого речами батька («Така подія! Як же без подарунків?») і водночас стежити за братом, який любить губитися в незнайомих місцях. Зазвичай зумисне. Щоб потім зі сховку спостерігати, як його шукатимуть. Сьогодні я так мрію помінятися з ним місцями.

Яскраве світло ліхтарів засліплює очі, що заважає оминати калюжі; звуки гучномовця, який оголошує прибуття чергового потягу, в'їдаються в мозок. Раніше я мріяла, щоб усі дороги вели до Львова – цієї дивовижної казки, яка раптом матеріалізувалася на невеличкому клапті західноукраїнської землі. А сьогодні місто здається непривітним. Воно проти мене. Або я проти нього...

Уперше я приїхала до міста Лева на задньому сидінні в татовій автівці, разом із коробками. Будучи семирічною дівчинкою-билінкою, я страшенно пишалася тим, що обдурила серйозних дорослих. Потай від батьків пробралася до машини, заховалася в речах. Зачаїлася. Хотілося зустрітися з бабою Малинкою (на той час мені ще не вдалося потоваришувати з непокірною літерою «р»), погомоніти на львівській гварі з дідом Степаном, побачити таємничих кам'яних левів, розповідями про яких мене спокушала Катерина.

Можливо, мое перебування в машині лишалося б непоміченим до самого прибуття, але плани малолітньої бешкетниці зіпсував підступний пил. Я голосно чхнула, чим дуже налякала маму.

Не знаю, чи того разу вони мали гарний настрій, чи просто розуміли, що в цій ситуації вже нічого не вдієш (не розвертатися ж через доньку, коли до Львова лишилося кілька кілометрів), але я відбулася легким переляком. Для годиться мене трішки повиховували, а потім я перебралася на мамині коліна.

Заради мене татко змінив маршрут. Ми проїхалися вуличками старого міста, я погладила кам'яні гриви левів біля Порохової вежі, намочила долоні у фонтані біля оперного театру.

Дорогою заїхали до тітки Надії, яка жила у старому будинку на Личаківській. Підхопили там Катерину – мою двоюрідну сестру. Мати спорядила її на вихідні в село наче на інший континент. Пам'ятаю ті пузаті клуночки з одежею, каструльки зі стравами. Безкінечні інструкції і заламування рук: «Як же там дівчинка сама».

Коли ми від'їхали на «безпечну відстань» від їхнього дому, Катруся пообіцяла, що повіддає ті страви Ворону – псу баби Малинки. Я майже не слухала кузину. Залипла перед вікном, дивуючись красі, яку бачила довкола. Старовинні будинки, скульптури, сквери, церкви і трамваї. Мені так хотілося покататися на одному з них. Мама пообіцяла, що, можливо, ми затримаємось у Львові на зворотному шляху. За умови, що я знову нічого не втну.

Якоюсь миті з-за дерев визирнули височенні гостроверхі шпилі величної будівлі.

– Це замок, – махаючи рукою, вигукнула я. – Справжній замок?

– Ні. Це костел. Католицький храм, – відказав батько. – Святих Ольги і Єлизавети.

– Ельжбетка, – підморгнула Катерина.

«Ельжбетка», – спробувала повторити я, смакуючи таке дивне, але надзвичайно привабливе слово.

Я не була у Львові від минулого літа. Будинок, у якому мешкала тітка Надія, здавався ще старішим. І від того лише здобував особливий шарм. Мені подобались його пошерхлості, тріщинки – відбитки часу. На відміну від Катерини, яка мріяла жити в одній із комфортних новобудов, що останнім часом розросталися на околицях, мене приваблювали саме старі, старовинні будівлі з вишуканою австрійською архітектурою. «Стане архітектором або археологом», – говорили батьки. «Відьмою», – жартував Олег, пригадуючи наші дивні дитячі ігри.

У чотирикімнатній квартирі тітки завжди пахне ладаном. Хоча вона божиться, що ніколи не використовує ароматичних свічок. Але терпким запахом ефірних олій просякнуті стіни, його увібрали в себе речі. Він зберігся тут відтоді, як у квартирі мешкала бабуся Малинка.

Я знову опиняюся в кімнаті Катерини, на дивані біля вікна, з якого видно дахи будівель старого міста. Кузина справно виконує свої обов'язки господині дому, намагаючись розважити мене свіжими історіями зі свого студентського життя, плітками. А я думаю про родинні та дружні зв'язки, які часом сплітають в єдине абсолютно різних людей, ув'язнюють...

– То що ви їм подаруєте? – силкуюся підтримати розмову. Надто нечемно буде зараз просто відвернутися і перевести погляд на екран свого мобільного.

– Мама хоче сервіз. Із дорогих, порцелянових. Бачила такий у крамничці біля Стрийського парку. Батько каже, що кожен другий даруватиме посуд. Я з ним згодна.

– Ми теж за гроші.

– Я про це й кажу. Підуть, куплять що захочуть. Не погуляли на весіллі, погуляємо хоча б на вінчанні. Надумали ж таке – розписатися посеред тижня.

– Це їхнє рішення, – намагаюся зберігати спокій. – Весілля зараз стільки коштують...

– То все баба Марина. Розрахувала по своїх гороскопах, що вінчання має відбутися саме 17 липня о 12 годині. Тоді в молодят буде міцний і щасливий шлюб. А Віта вибрала храм. Найбільш пафосний. Хто б сумнівався. Тільки без свідоцтва про одруження там не вінчають.

– Як почувается баба Марина? – користуючись нагодою, тікаю від неприємної мені теми.

– Не дуже. Вона не приїде.

Катерина відчинила вікно. На підвіконня одразу почали злітатися голуби.

– Я воюю з матір'ю. Прошу її не підгодовувати їх, – пояснила кузина, знімаючи з полички склянку із зерном.

У двері подзвонили. Вона махнула мені рукою, мовляв, відчини.

Довелося кілька хвилин змагатися з новим замком, який до останнього відмовлявся слухатись гостю оселі. І, врешті підкоривши його, зустрітися поглядом з веселими карими очима.

– Привіт, кнопко! – грайливо відповів на мое зіжмакане привітання Ігор (здається, від хвилювання я проковтнула кілька літер і знову забула, як вимовляється літера «р»). Добре, хоч не клацнув мене вказівним пальцем по кінчику носа, як любив робити це в дитинстві.

– Привіт! – до квартири павою запливла Віта.

Ігор допоміг їй роззутися. Притримуючи дружину за талію, провів до вітальні. Дорогою запитував у мене про навчання. Я ледь стримувалася, щоб не кинути щось різке.

На голоси молодят (ніяк не звикну до цього слова, до визначення їх як подружжя, єдиного цілого) повиходили мої батьки. З'явилася тітка Надія. Розмови плавно перейшли у застілля, після якого Віту вмовили зіграти на фортеп'яно. Бабусин інструмент, який багато років нудьгував у кутку вітальні, накритий плетеними серветочками, радісно відізвався веселою мелодією, щойно його торкнулися руки дівчини. Дивлячись, як легко і невимушено літають чорно-білими клавішами пальці Ігорової дружини, я не могла зосередитись ні на чому, окрім обручки – маленького золотого перстеника, який так багато значив.

Аби не відволікати матір, я сказала брату, що хочу подихати свіжим повітрям. Непомітно вибралася на вулицю. Цього разу замок був до мене прихильнішим. Здається, він розумів...

Ігор ніколи не належав до нашої родини. Вони з матір'ю, тіткою Софією, мешкають у сусідньому під'їзді. Але вони більше ніж рідні. Колись Софія, чудовий кардіохірург, врятувала життя бабусі Малинці. А Ігор якось врятував мене. Правда,

для всіх це таємниця.

Раніше, коли бабуся ще остаточно не перебралася жити на свою дачу в селі Солонка, що під Львовом, а мешкала там лише в теплу пору року, нас щоліта відправляли до неї «на природу». Іноді з нами їздив Ігор.

Того року надто швидко потепліло. Літо поспішало змінити весну, вибухаючи кольоровими суцвіттями, які явно випереджали свій квітковий графік. Для мене ті дні стали чи не найщасливішими у житті. Мені пощастило не лише зблизитись з Ігорем – у нас з'явилася спільна таємниця.

Здається, то була неділя. Ще й дрібне релігійне свято, яких по селах дотримуються особливо ретельно. На річку нас потягнув Олег. Бабуся Малинка, ніби відчуваючи щось лихе, не дозволяла. Після вмовлянь онука мусила здатися, призначивши старшим серед нас Ігоря. Той мав свої плани і тому не надто зрадів перспективі згаяти день з «малюками». Але відмовити нашій бабусі не наважився.

Берегом річки м'яко стелився спекотний полудень. Вода біля «жаб'ячого пляжу» (так називали мілину), тепла і прозора. Але дно кам'янисте, вкрите бурими водоростями.

Олег одразу поліз у воду. Катерина, ретельно намастившись сонцезахисним кремом, залишилася засмагати на березі. Я вмостила на великому круглому камені, що виступав із води на рівні сітки, якою позначили перехід до глибини, межі дитячого купання.

Ігор, який стояв поряд, наглядаючи за моїм братом, запитав:

– Не хочеш скупатися?

– Можна.

Я сповзла з пологого краю каменю і стрибнула. Ноги швидко опускалися вниз, шукаючи дно. І не знаходили. Навколо лише холодна вода і слизькі водорості, від мимовільного дотику до яких тіло здригалося.

Я намагалася крикнути, але не могла. Водна стихія – надто могутній супротивник. Єдине, на що я була здатна тієї миті – хаотично махати руками. А невидима сила тягнула мене за собою вглиб.

Паніка розросталася. Тіло то обм'якало, то дерев'яніло. Здавалося не моїм. Я більше не могла ним керувати, а тому втрачала останні шанси на порятунок. Повірите чи ні, але найстрашніше, що може статися з тобою, коли ти потрапляєш в біду – це відчуття абсолютного безсилля. Ти усвідомлюєш невтішну істину – кінець близько. Але не можеш із цим нічого вдіяти.

Якоюсь миті мене різко струснули і потягли в протилежному напрямку. Угору, до цибатого листя латаття. Я продовжувала борсатись за інерцією, намагаючись вивільнитись. Хоч і не розуміла: від чого чи від кого.

Заспокоїлася лише тоді, коли моя голова опинилася над поверхнею води.

– Тихо, – руки Ігоря міцно стискали мою талію. Хіба ж знайдеш надійнішу опору? – Я тебе тримаю.

Не пам'ятаю, чи щось відповіла. І досі не могла нормально дихати. У горлі пекло, мене нудило.

Ігор вивів мене на берег, допоміг сісти на своє покривало. Закутав широким махровим рушником.

– Бачу, ти в нас екстремалка. Хіба не знала, що там глибина?

Почуваючись цілковитою дурепою, я похитала головою.

– Здається, ти мене врятував. Дякую!

– Не дякуй, – відмахнувся він. – Для маленької сестрички Катерини все, що завгодно.

У серці боляче кольнуло. Лише сестричка Катерини. Ось хто я для нього.

Попри те що сонце іноді визирало з-за хмар, день видався мокрим і сірим. Точнісінько як мій настрій. Якийсь час я просто блукала знайомими та незнайомими вулицями Львова, роззираючись і стишуючи ходу, запримітивши щось цікаве. Зупинятися доводилось часто. Майже кожна будівля тут не схожа на інші, усі вони мають свої таємниці, легенди.

Погодувавши лебедів у Стрийському парку, повернулася до центру і скуштувала полуничне морозиво на площі Ринок. А потім потрапила до місця, якого, знала, не минути. На площу Кропивницького, до зелених шпилів храму Ольги та Єлизавети.

Пам'ятаю, якось бабуса Малинка водила нас із Катериною містом і розповідала щось про місця сили, які є в кожній обраній жінки нашого роду. Ні я, ні кузина не розуміли, що таке ті «місця сили» і яких жінок можна вважати «обраними». Ми просто насолоджувалися цікавою пригодою, не забуваючи час від часу випрошувати у бабусі морозиво або інші смаколики.

– Геть несерйозні, – ображалася вона, звертаючись передусім до Катерини. Я відчувала дошкульні ревності. Чому їй стільки уваги? Чим я гірша?

Малинка показала нам своє місце сили – оглядовий майданчик на Високому замку. Та, здолавши незліченну кількість сходів, ми потопилися і вже не поділяли бабусиною захвату.

Потім були інші вражаючі місця, але жодне з них не справило на Катрися належного враження. Я відчувала, що бабця влаштувала ту екскурсію саме для сестри. Малинка завжди виділяла Катерину, називаючи її своєю «наступницею» або «заступницею». Точно не пам'ятаю.

Вона терпляче розповідала дівчині історію тієї чи іншої будівлі, скверу або пам'ятника, чекаючи від кузини відповідної реакції. «Це місце має тебе підкорити, захопити, – пояснювала вона. – У тебе перехопить подих. Ти відчуєш, що колись уже тут була. І захочеш повернутися знову». Катерина кивала. І чесно намагалася слухати бабусю. Але її погляд блукав переважно яскравими вивісками кнайп та вітринами крамниць з продажу фірмового одягу.

Коли ми підійшли до костелу Ольги і Єлизавети, я, здається, відчула те, про що говорила нам того ранку бабуса. Або майже те. Захват і водночас страх. Сум і

приреченість. Біль. Надто сильний, щоб належати лише мені. Це місце було надзвичайно могутнім. І таким моїм...

– Я хочу сюди повернутися, – сказала я, смикнувши бабусю за руку. Але вона, захопившись черговою розповіддю, здавалося, не звернула на мої слова жодної уваги.

Я православна християнка. І насправді ніколи не заходила досередини цього католицького храму. Просто не було нагоди. Але, буваючи у Львові, завжди сюди поверталася. Милуючись гостроверхими шпилями і стрілчастими вікнами, обходила його за периметром. Усталена звичка. Або ритуал. Хоча, можливо, за кілька днів все зміниться і це місце стане для мене чужим...

Задивившись на східну вежу костелу (до слова, мою улюблену), я ледь не зіштовхнулася з молодим чоловіком у вилялялому джинсовому костюмі, який тримав у руках професійний фотоапарат з великим об'єктивом. Він посміхнувся, відійшов.

– Любите неоготику?

– Ви фотограф? – розгубившись, я відповіла запитанням на запитання.

– Любитель.

– Любитель чого? – зірвалося з язика. За мить я вже шкодувала, що ляпнула таку дурничку. Нічого не можу із собою вдіяти. Коли нервуюся, плету казна-що.

Незнайомець зробив широкий реверанс.

– Мабуть, життя.

Дощі до Львова завжди приходять так неочікувано. Не знаю, де взялися ті темні хмари, але в жодному місті нашої країни я не бачила неба, яке би плакало з таким натхненням. Ледь добігла від зупинки до будинку, лишившись практично сухою. Непомітно пробралася в нашу з Катериною кімнату. Гостей вже не було,

моєї сестри – також. Батьки розмовляли на кухні з тіткою Надією, Олег грав у вітальні в комп'ютерні ігри.

Уранці, як і заведено у Львові, нас розбудив насичений кавовий аромат. Тітка Надія за будь-яких обставин починала день із кави. Навіть незважаючи на поради лікарів, які переконували її в тому, що гіпертонія і кава – несумісні поняття.

Квартира швидко спорожніла. Батько поїхав навідати матір, бабусю Малинку. Маму з тіткою Надією повезла до центру тітка Софія. Вони взяли із собою Олега. Катерина пішла до Віти з Ігорем, які тепер, розписавшись, винаймали квартиру в одній із тих нудних суперсучасних новобудов. Я відмовилася з нею їхати, поскаржившись на головний біль.

Кузина скептично похитала головою:

– Якщо хочеш, то й далі від нього ховайся. Хіба ж від цього щось зміниться?

«Не зміниться», – лупало у скронях. Та що я могла вдіяти? Існують речі, сильніші за нас.

Точно не пам'ятаю, коли це почалося. Можливо, тоді, коли Ігор з матір'ю приїздили до нашого міста. У гості. І я, ледь навчившись ходити, вже не злазила з рук хлопця. Бігала за ним хвостиком. І варто було йому лише зазбиратися йти, чіплялася рученятами за ноги Ігоря і не відпускала. У рідних така поведінка дитини викликала лише усмішки. «Треба буде подарувати Тетянку вам або залишити Ігорка з нами», – підморгуючи тітці Софії, жартувала мама. Усі сміялися, окрім самого Ігоря, якому така ідея, очевидно, не надто подобалася.

Я не знаю, що спричинило цю хворобу. Коли вона задавилася, перейшла у хронічну стадію? Іноді мені здається, що я любила його завжди. Народилася для того, щоб його любити.

Якось, коли ми вже були підлітками, Катерина жартома запитала у свого сусіда, чи хотів би він зустрічатися з дівчиною з найближчого оточення.

– Ні, – червоніючи, зам'явся Ігор. – Краще я знайду собі когось із міста.

– Я теж, – відказала я, відчуваючи, як у серце хтось увігнав шпильку. Маленьку, але таку гостру.

Тоді найбільшою перепорою між нами здавалася різниця у віці; що можу я, п'ятнадцятирічна школярка, запропонувати самотійному двадцятирічному хлопцеві, студенту? Нічого, окрім свого наївного дитячого кохання і безмежної відданості. Іноді мені дуже хотілося, щоб Ігор зупинився, перестав так швидко дорослішати, зачекав на мене.

Якийсь час я заливала нудьгу кавою (привезла із собою звичну – розчинну, зі скромним запахом і слабким тонізуючим ефектом). Будинок мовчав. Раніше, коли тут жила бабуся Малинка, я любила лишатися в квартирі сама. Блукати кімнатами, роздивлятися речі – все те, чого б не робила при сторонніх. Брати до рук порцелянові фігурки тендітних танцівниць, приміряти її золоті кульчики або пацьорки, як львівською говіркою називав намисто дід Степан.

Тітка Надія майже нічого не змінила в Малинчиній кімнаті. Хіба що пересунула від вікна ліжко (подалі від протягів). Бабуся забороняла міняти дерево на пластик: «Доки я жива, не дихатиму тією пластмасою». На стіні з'явився кольоровий перекидний календар, а вік килимка біля ліжка виказувала майже непорочна білизна.

Це те саме скрипуче ліжко, сідаючи на яке відчуваєш кожную пружинку. Щоб відчинити нижню шухляду столу, потрібно так само підтримувати рукою верхні. Там і досі лежать вирвані із зошитів чисті аркуші в клітинку, олівці зі зломленими грифелями. Під аркушами – прозорий целофановий пакет із чорно-білими світлинами. Старі фото міста, села Солонки, родини. Бабуся на ставку, дід під черешнею. Ось у нього на руках мій тато – маля у сповитку. На іншій він щасливо посміхається до моєї бабусі. Нахилиюся, щоб роздивитися прикрасу на її шиї. І спантеличено кліпаю очима. Жінка на знімку – не Малинка. Низенька, світловолоса. Можливо, то перша дружина дідуся, про яку в нашій родині майже не говорять.

Відкладаю фото, але за мить знову до нього повертаюся. Щось мене в ньому спантеличує, не дає спокою. Ніколи не думала, що дідусь, який носив мою бабцю ледь не на руках і без кінця повторював, що вона – його найбільший скарб, міг так посміхатися іншій жінці...

Ненавиджу спати вдень. Не знаю, як я закуняла. Але прокинулась із затерплим попереком і болем у скронях. Із кухні долинали голоси батьків.

– Вона хоч п'є ліки?

– Знову перейшла на ті свої трави, – зітхнув батько. – А сама ніяка. Ледь зводиться на ноги. Якби я знав, де ті рецепти, то сам би все купив. Вона їх заховала. Чи викинула. Знаєш, яка моя мати вперта.

– Їй би повернутися до міста. Надя би про неї дбала. А якби захотіла, ми б її забрали до себе. Я ж уже про це казала.

– Не хоче чути, – перебив маму тато. – Затялася: «Я все сама».

– Живе там одна, з ласки чужих людей, – із крана потекла вода, заважаючи почути деякі з їхніх слів. – Ніколи не думала, що вона повернеться туди після всіх тих пліток.

Поява Катерини не дозволила мені дослухати ту розмову. Кузина увімкнула праску, вийняла із шафи вбрання до завтрашнього свята – коротку червону сукню, розшити на поясі камінцями.

Я розклала на канапі дві свої. До останнього не могла вирішити, в якій піду. Довга, ніжного рожевого кольору, надто вільна в талії. Мама намагалася її трохи підібрати, але тканина все одно не набирає належної форми. В іншій, світло-блакитній, мені трохи ліпше. Вона не надто довга, має тонкі бретельки і помірно декольте. Але це та сама сукня...

Якось я побачила її у вітрині львівської крамниці. І одразу «закохалася». Та, поглянувши на цінник, скисла. Звідки в мене, школярки, такі гроші? Сумління не дозволяло просити в батьків, яким і так важко зводити сімейні дебети з кредитом, такий дорогий подарунок.

Катерина бачила, що я залипла біля «вітрини». І спробувала допомогти. За щасливим збігом обставин продавчиною в тій крамниці працювала мати однієї з подружок моєї кузини. Я «орендувала» сукню на день. За чисто символічну

платню.

Була субота. У місті проходив мистецький фестиваль. Ми планували зібратися в центрі невеличкою компанією. Там мав бути й Ігор.

В обід, повернувшись додому із сукнею, я застала вдома заплакану Катерину. Вона таємно від батьків їздила на день відкритих дверей до театрального училища. Повернулася звідти не в найкращому гуморі.

– Знаеш, я розбалакалася з деким із дівчат, – розвернувшись обличчям до стіни, сказала вона. – Вони з дитинства навчаються у театральних студіях, знімаються в рекламі і кліпах. Дехто навіть має ролі в кіно. У багатьох є репетитори – викладачі акторської майстерності. А я хто? Самоучка. Готуюся вдома перед дзеркалом.

– То й що? Не будь дурненькою. Це твоя мрія.

– Тобі легко казати, – огризнулася вона. – Маєш більше шансів. Тобі треба завоювати любов лише однієї людини. А мені – мільйонів.

З Катериною того вечора практично неможливо було розмовляти. Я зібралася без сторонньої допомоги. Як уміла, нафарбувалася і зробила собі зачіску. Кузина зібралася майже по-військовому: за п'ятнадцять хвилин. Білий топ, білі бриджі й білі босоніжки – її найкращі друзі.

Побачивши мене в сукні, задоволено кивнула: «Гарна, гарна. Тримайтеся, пане І.»

Я хотіла з ним зустрітись. І боялася цієї зустрічі. Уперше скинувши образ пацанки, я мала постати перед його очима жіночнішою, дорослою. Що скаже Ігор? Як подивиться? Це навіть важливіше.

Домовилися зустрітись на площі Ринок, біля лавочки закоханих. Ми з Катериною прийшли першими. За кілька хвилин нагодилися її подружки. Вони теж не оминули спортивного стилю. Мені навіть стало ніяково за недоречну святковість вбрання.

У нашому маленькому провінційному містечку все інакше. До свята міста, єдиної гучної події року, там особливе ставлення. У післяобідню пору центральна площа оживає, перетворюючись на метушливий вулик. На якийсь час вулиці стають подіумами, на яких жінки демонструють своє найкраще вбрання, придбане зазвичай саме для цієї нагоди. Такий собі містечковий Каннський фестиваль або церемонія вручення Оскара, де головне – «засвітитися», обмінятися останніми плітками, побачити знайомих і показати, що у тебе все о'кей.

Ігор прийшов останнім. Вітаючись, поцілував кожну із дівчат у щічку.

– Привіт! Ви сьогодні красуні.

Ми хором подякували. Мої щоки почервоніли. Так хотілося отримати від Ігоря особистий комплімент. Щоб він належав тільки мені.

Було помітно, що Ігор ніяковіє в суто дівочому товаристві. Шукаючи чоловічої підтримки, він запитав у Катерини, чи прийдуть ті її приятелі з літнього табору.

Кузина відповіла щось невизначене, після чого потягнула подружок до яток із сувенірами. Здається, зробила це зумисне, щоб лишити нас з Ігорем наодинці. Я її страшенно за це ненавиділа. Намагаючись не зустрічатися з ним поглядом, силкувалася сказати щось розумне. Заповнити незручну паузу хоч якимось змістом. Після банальних фраз про гарну погоду я набралася сміливості і запитала:

– То куди ми підемо спочатку?

– Поки нікуди, – дивлячись на годинник, відповів він. – Зачекаємо на мою дівчину. Вона зараз підійде. А далі вже вирішимо. Добре?

– Добре, – посміхнулась я. Якби ви тільки знали, чого мені коштувала та посмішка. Світ ніби похитнувся і тепер кружляв навколо мене, змішуючи кольори, спотворюючи звуки. – Піду покличу дівчат.

Мені було байдуже, куди йти. Але я мала негайно зникнути. Не могла стояти і чекати з ним на ту його дівчину.

Я не пішла до Катерини. Розвернувшись, попрямувала в зовсім інший бік. Продираючись крізь натовп, кілька разів зіштовхувалась із перехожими, серед яких був і маленький хлопчик з букетом повітряних кульок. Перед очима все пливло від сліз. Оточуючі перетворювались на дивні, а подекуди навіть відразливі тіні.

Я сподівалася заховатися серед людей. Але іноді дечого просто не уникнути. Вони йшли мені назустріч. Ігор і його дівчина – білявка модельної зовнішності в коротенькій кремовій сукні. Його рука лежала на її талії. Вона шепотіла щось йому на вухо, загадково посміхаючись.

Вони наближались. Один крок, два, три... Мої ноги ставали ватяними. Було страшно спіткнутися, впасти, осоромившись перед цією щасливою парою. Коли ми порівнялися, Ігор безтурботно посміхнувся. Я відповіла тим же. І майже побігла до автобусної зупинки.

На щастя, удома нікого не було. У туалеті я повитягала з волосся шпильки, зруйнувала свою зачіску. Довго й ретельно змивала з обличчя косметику. Ніби це могло допомогти стерти з пам'яті сьогоднішній день.

Мобільний в сумці розривався від дзвінків.

– Куди ти зникла? – кричала у слухавку Катерина. – Ти зараз де?

– Я вдома. Вибач, що не попередила. У мене розболілася голова. А батарея на телефоні сіла.

– Навіщо ж тікати? – усе ще сердилась вона. – Ми б тебе провели. Тут однаково неймовірно нудно. Замануха для туристів.

– Не хотілося заважати. Розважайтеся, – я збиралася попрощатися, але все ж сказала: – Пам'ятаєш нашу вранішню розмову? Про мрію. Так от, у тебе більше шансів.

Дівчина, з якою я того вечора бачила Ігоря, – Віта. Увесь вільний час вони проводили разом, зростаючись душами, перетворюючись на єдиний організм. Монстра з одним серцем.

А сукня залишилась у мене. Забувши про строки, я не встигла її повернути. А Катерина чогось там наговорила моїй мамі. Вона її купила. Мені в подарунок. З перспективою на випускний вечір.

Ми з кузиною завжди були занадто різні. Але це не заважало нам одна одну відчувати. Лише Катерина бачила, що зі мною діється щось погане. Намагалася підбадьорити. Іноді дуже кумедно: «Та Вітка – швабра. Немає в ній нічого такого. Не розумію, як він на неї запав». Або: «Ну навіщо тобі той старий зануда? Тобі лише п'ятнадцять. Знайдеш собі нормального хлопця. І навіть не згадаєш про ту бздурку».

Веселі то були дні. Катерина бездоганно зіграла перед матір'ю роль слухняної донечки. Тітка Надія до останнього вірила, що випускниця складає іспити на омріяний і обговорений економічний факультет, що вона контролює ситуацію. «З Катерини справді вийде чудова акторка», – думала я. Зізнання дівчини в тому, що вона пройшла відбір до театрального училища, стало для її матері справжнім вибухом.

У ті дні мені теж доводилося трохи грати. Веселу і безтурботну дівчину перед Ігорем. Я запряглася, що ніколи нічого йому не скажу, не зізнаюся у своєму непотрібному коханні. І ретельно дотримувалась даної собі клятви.

– То яку надягаєш? – перехилилася через мое плече кузина.

– Мабуть, блакитну.

* * *

Від ранку йде дощ. «На щастя», – запевняє по телефону тітку Софію тітка Надія. Навколо метушня, яка ось-ось загрожує перерости у хаос в межах однієї виокремленої квартири. Я стою біля заплаканого вікна, за яким розпливаються обриси старовинних будинків. Зібрана, але не готова.

Із перукарні повернулася Катруся. Облаяла погоду і незграбну майстриню, яка зіпсувала їй манікюр.

– Знаеш, я бачила зранку Ігоря. Він забирав у флориста квіти. Букет, скажу тобі, нічогенький. Але там забагато зелени. Побачиш...

– Мабуть, нареченій пасує зелене.

– Ігор вихвалявся, що Вітусі підвищили зарплатню. За ті лекції англійською вона гарно має.

– Папужка Олега теж знає кілька англійських слів, – спересердя кинула я, щоб нарешті припинити цю розмову.

Кузина пирснула зі сміху. Показала «клас», зауваживши: «Мені подобається твій сьогоднішній настрій». На певний час вона зникла у ванній кімнаті, де поправила косметику і надягла прикраси – тендітну й оригінальну біжутерію, що її купила у крамничці на Староєврейській.

Сказавши, що я схожа на домовичка, вона перефарбувала мої вії і увиразнила з допомогою олівця вуста. Зазвичай я не люблю, коли моїм макіяжем займаються сторонні, але сьогодні не мала ні сили, ані бажання сперечатися. Єдине, чого я не дозволила їй торкатися, так це своєї зачіски. Кузина хотіла підняти моє волосся вгору і заколоти, а я активно проти цього протестувала. Днями, попри заборону мами, я зробила амбре, перефарбувавши кінчики у темно-рожевий. Правда, в перукарні трохи перетримали фарбу і колір більше скидався на фіолетовий. Саме під мій настрій. Зараз мені насправді все «фіолетово».

– Я знову не виспалася, – позіхнувши, поскаржилась Катерина. – Мене дістають дивні сни. Про бабусю. Я бачу її будинок, сушені трави і чорний зошит, у якому написані чудернацькі вірші. Ти тільки уяви: одного разу ми з нею уві сні чаклували. Вона пробурмотіла щось незрозуміле – і день змінився ніччю. А потім я проказала якусь абракадабру. І почався град, – лунко засміялася вона. – Коли прокидаюся, мені болять суглоби. Наче по мені походили. А іноді здається, що вона мене кличе.

– Весело.

– Не те слово, – Катерина зобразила кумедну пичку. – Про бабу Марину різне говорять. Ти ж знаєш.

– То все дурниці, – рішуче заперечила я. – Вона просто розуміється на травах. Багатьох вилікувала. Але ніяка бабуся не відьма. Якби була відьмою, хіба мала б таке собаче життя?

– Мабуть, – Катерина зіщулилась. – Ті сни мене лякають. Я хочу, щоб вони припинилися.

* * *

На початку тижня Віта з Ігорем зареєстрували свій шлюб. Скромно, без зайвого пафосу. На церемонії були присутні лише найрідніші. Основне святкування мало відбутися в день вінчання.

Я успішно уникла присутності при викупі нареченої та інших весільних звичаях, зголосившись відвезти до ресторану повітряні кульки. А потім залишилася допомагати дівчатам прикрашати залу.

Мати Віти звернулась до фірми, яка професійно займається підготовкою весіль. Елегантно прикрашений зал, вишукано сервіровані столи. Усе ідеально поєднувалось, гармоніювало за кольором та стилем. Дівчина-дизайнер перелякано дивилася на різнобарвні повітряні кульки, які замовила тітка Софія.

Про те замовлення давно забули. Нова родичка Софії перебрала на себе більшість організаційних моментів, змусивши матір Ігоря почуватися бідною родичкою. А тепер ще ці повітряні кульки. Який моветон. З нею зв'язалися телефоном, і вона люб'язно дозволила нам почепити кульки там, де заманеться. Здогадуюся, що дизайнер отримала додаткові вказівки, бо пильно за нами стежила, час від часу роблячи зауваження: «тут не пасує за відтінком», «там надто захаращено», «тут виходить недоречний еротизм». Урешті ми з дівчатами впорались із завданням, але не мали певності, що після того, як ми підемо, кульки не зникнуть.

Я б із задоволенням залишилась у ресторані, щоб пересидіти церемонію. І постерегти кульки. Але мобільний розривався від маминих дзвінків. Після тривалих вмовлянь довелося здатися: «Мам, я приїду одразу до церкви».

Віта – католичка. Аби догодити дружині, Ігор долучився до її конфесії. І тепер я стою на мокрій бруківці перед Ельжбеткою, чекаючи, доки мое місце сили перетвориться на закуток відчаю та самотності.

Вони приїхали на білосніжному лімузині. Ігор у строгому чорному костюмі, з волоссям, ретельно прилизаним гелем, виглядав настільки іншим, що я не одразу його впізнала. А Віта сяяла. Я навіть не уявляла, що вона так гарно виглядатиме. Сукня кольору айворі з корсетом і тонким мереживом, вдало підібрані аксесуари. Оригінальна зачіска – елегантна коса, заплетена тугим колоском на правий бік. Серпанок прикріпили до волосся маленьким симпатичним капелюшком. Сьогодні вона мала все. Справжня володарка всесвіту. На ній сукня кольору, про який я завжди мріяла. З нею чоловік, якого я хотіла бачити своїм.

Ігор тримав наречену за руку і щасливо усміхався. Ті усмішки змушували мене відводити очі. Роздивлятися гостей, величні стіни собору. Маленька дівчинка в пишній рожевій суконьці тримала в руках кошик з пелюстками троянд. Кумедне дівча крутилося дзигною, бавлячись довгою білою шаллю, яку накинули їй на плечі батьки.

Так невчасно пригадалося власне дитинство. Будучи «шмакодявкою», я замотувалась у прозору фіранку і грала роль нареченої. Моїм незмінним нареченим був Ігор. Розповідаючи усім про наше з ним майбутнє весілля, я допитувалась у матері, яку кімнату та виділить молодому подружжю.

– Як тобі Вітка? – наблизившись, притримала мене за лікоть Катерина.

– Гарна.

– Цікаво, чому вони так поспішали з тим весіллям. Думаєш, вона залетіла?

– Не знаю.

Кузина може базікати що завгодно. Розводитись про неприязнь до Віти. Але сьогодні на ній стрічка почесного свідка. Ігор запросив її та свого колишнього однокласника стати другою парою свідків. А Катерина не змогла або не схотіла відмовитись...

Нас із кузиною підхопив нестримний людський потік, потягнув у напрямку храму. Я вперше піднялася тими сходами, пройшла крізь старовинні масивні двері. Приміщення не розчарувало. Світлий простір, непоказна велич. Хотілося роздивитися, відчутти цю особливу атмосферу. Але біля вівтаря стояли вони. А я не мала бажання спостерігати, як на небесах реєструється їхній шлюб.

Круті гвинтові сходи однієї з башт вивели мене на оглядовий майданчик. І нехай краєвид з Ельжбетки якоюсь мірою поступався краєвиду з ратуші і його псувала цибата телевежа, від побаченого перехоплювало подих.

Раптом на сходах почулися чиїсь кроки.

– Не плач, бо випадуть війки, – почувла я засторогу, яку любила повторювати в моєму дитинстві мама. На мене, посміхаючись, дивився хлопець у джинсовому костюмі, якого я бачила вчора біля костелу.

– Я не плачу.

– То що ти тут робиш?

– А ти?

Він підняв угору фотоапарат.

– Я працюю. Фотографом. На цьому весіллі.

– То чому ти тут, а не там? – якомога уїдливіше поцікавилась я.

– Маю помічника.

– Чудово. – Я розвернулася, аби піти. Не мала зараз ані сил, ані бажання на порожні теревені.

– То що ти тут робила? – кинув він мені навздогін. – Нудьгувала чи ховалася?

Оминаючи його, я швидко попрямувала до сходів. Але прохід був занадто тісним, щоб пройти, заховавши погляд.

Я повернулася до храму саме вчасно, уникнувши церемонії вітання, коли гості по черзі підходять і цілують наречених у щоку. Вінчання завершилось. Молодята виходили з церкви. Я стала в кінці процесії, хоча Катерина і шикала на мене, махаючи рукою: «Йди до нас».

На сходах перед храмом молодих обсипали пелюстками троянд і зерном. Я чула захоплені вигуки, оплески, бачила спалахи фотокамер. Розгледіла у натовпі хлопця в джинсовому костюмі. Він ховав обличчя за професійною камерою.

Біля лімузина Ігор з Вітою про щось емоційно говорили, перебиваючи одне одного. Показували комусь свої обручки. А мені пригадався випадок, який стався зі мною минулоріч. Ми з Катериною блукали вуличними виставками, роздивляючись крам. Я цікавилася виробами з бісеру, кузина вибирала нову вишиванку. Несподівано мене покликав незнайомий юнак:

– Дівчино, добридень! Ви можете мені допомогти? Я вибираю подарунок для своєї подруги. Але не знаю її розміру.

На ятці вуличного торговця сяяли металевим блиском срібні прикраси.

– А що потрібно?

Побачивши, що я зупинилася, він полегшено зітхнув.

– Ви з нею схожі фігурами. Поміряйте це колечко, – на його долоні лежав мініатюрний перстеник. – А я подивлюсь, чи підійде.

Я погодилась допомогти. І пізніше отримала від кузини прочуханку: «Тю, дурна. Навіщо спілкуєшся з незнайомими людьми? Може, це злодій? Я взагалі чула, що не можна міряти чужі речі».

Катерина розповіла про пригоду бабусі. Вона її підтримала:

– Погана це прикмета. Разом з тією обручкою ти могла віддати своє жіноче щастя.

– То була не обручка, – спробувала захиститися я.

Малинка завжди була надто забобонною. Іноді це дратувало.

– Усе одно це погано, – і далі сердилась вона. – Ти можеш ніколи не вийти заміж.

Тоді я тільки посміялася з її припущення. А тепер мені байдуже...

Я не хотіла йти до ресторану і зблизька спостерігати за чужим щастям. Навіть думала сказати, що недобре почуваюся. Відпроситися додому. Але тоді б я зіпсувала свято батькам. Мама цілий вечір хвилювалася б, діставала дзвінками. Вони ні в чому не винні. Вони не знають про мою «бідую». І, сподіваюся, ніколи не дізнаються.

Молодята, за звичкою, запізнювались. Аби якось згаяти час, я пішла блукати парком. І пропустила прибуття Ігоря з Вітою. Коли повернулася до зали, ступаючи по розсипаних підлогою пелюстках білих троянд, гості вже порозсідалися за столами. Поряд з батьками та Олегом не знайшлося вільних місць.

Обійнявши за плечі, тітка Софія підвела мене до столу і приязно прощебетала:

– Тетяню, сідай тут, біля Катрусі.

Лише сівши, я побачила навпроти себе два високих м'яких крісла. На столі стояло двійко вишуканих кришталевих фужерів на довгих ніжках. А стіну за ними прикрашали широкі гірлянди з білих квітів. «О Боже, я сиджу навпроти наречених...»

Я встала, щоб пересісти, але вже було пізно. Тамада оголосила в мікрофон перший тост. Під звуки невідомої мені бадьорої мелодії молодята у супроводі свідків зайняли свої місця за столом. За перший тост Ігор з Вітою випили на брудершафт, а потім під вигуки: «Гірко!» довго цілувалися. Найгучніше «Гірко!»

кричав лисуватий огрядний дядечко у розстібнутому піджаку, який, очевидно, не сходився на його череві.

Шампанське лилося рікою. Мій келих час від часу наповнював то один, то інший свідок. Батьки не дозволяли мені пити спиртне, і про людське око я накривала келих рукою, але потай від них пила. Хотілося забутись. Хоча б на кілька годин. А ще й сусіди за столом під'юджували: «Пий до дна. Ти ж не хочеш лишати молодятам сльози?»

Після першого частування я блукала залю у пошуку вільного місця. Думала навіть із кимось помінятися. Начхати, що про мене подумують. Я вже не могла сидіти поряд з Вітою та Ігорем, бачити, як ті без кінця обіймаються й цілуються.

Дружки виклали на підлозі велике серце із червоних троянд. І за кілька хвилин в тому серці танцювали свій перший подружній танок винуватці сьогоднішнього свята. Дивлячись, як Ігор, піднявши дружину на руки, кружляє з нею в такт музики, я присяглася, що якнайшвидше його забуду. Тепер мое підліткове кохання було ворогом, якого я мусила негайно знищити.

Свідок, у парі з яким була Катерина – повненький рожевощокий хлопець, дуже скидався на малюка, котрого помилково одягли в дорослий чоловічий костюм. До всього Сашко, так звали юнака, зовсім не вмів танцювати. Катерині доводилось вести його в танку, а бідака ледь переставляв ноги, геть не потрапляючи в такт музики. Його незграбні па здавалися рухами паралітика. Кузина червоніла, але не відступалася від наміру зробити з нього більш-менш пристойного танцюриста.

«Пощастило», – співчутливо підморгнула я їй. Але вже до закінчення вечора Катерина досить по-хазяйськи обіймала Сашка, підкладаючи їжу в його тарілку. Коли ж під час чергового «гірко» цілуватися змусили не лише молоде подружжя, але й свідків, їхній поцілунок вийшов напрочуд пристрасним. Навіть тітка Надія, зникновівши, відвернулася і прошепотіла щось на вухо моїй матері.

Під час музичної паузи, ховаючись від Катерини, яка збиралася витягти мене потанцювати, я сіла неподалік тітки Софії. Та розмовляла з незнайомими мені молодими.

– Я йому кажу: «Куди ти поспішаєш? Закінчи навчання, знайди роботу, щоб усе було як у людей», – озираючись, шепотіла вона. – Віточка – хороша дівчина, але

навіщо такий поспіх? А йому зараз однаково. Він мене не чує. Хлопчик закохався.

– Невістка в хаті – завжди радість, – підсумувала одна з них. – І вам допомога.

– Так, – розгублено посміхнулася мати Ігоря. – Тепер окрім сина маю ще й доню.

Коли тітка Софія пішла, жінки завели зовсім іншої:

– Я трохи поспілкувалася з тією Віталіною. Знаєш, у ній немає нічого особливого. Одні понти. Я не думала, що в Ігоря такий поганий смак.

Вони говорили ще щось, але їхні слова заглушив дружний регіт, яким супроводжувались слова тамади: «Хто ж шукає дітей в капусті?» Ті конкурси та її гіперактивність вже почали діставати. Невже гостей і молодят не можна хоча б на декілька хвилин залишити у спокої?

Кілька разів, обертаючись, я ловила на собі погляд фотографа. Одного разу він дивився на мене через об'єктив свого «Нікона». Я помахала йому рукою, просячи мене не знімати. Хлопець опустив фотоапарат і наблизився.

– Чому не танцюєш?

– Бо ніхто не запрошує.

– Тебе запрошую я.

Я не встигла відповісти. Надійшов Ігор. І мене одразу кинуло в жар. Мій організм завжди неадекватно реагував на його присутність. Я б дуже хотіла себе контролювати, але не могла нічого вдіяти.

Молодші дівчата влаштовували ігрища з нареченою. Ігор запрошував мене до гурту. «Він і досі вважає мене маленькою», – подумала я. Але пішла...

Я нарешті мала нагоду познайомитися з молодшою сестрою Віти. Дівчину звали Інною. Вона навчалася на філологічному факультеті Львівського університету. Між собою сестри різнилися як зовнішністю, так і характером. Інна – тонка тростинка з дещо витягнутим обличчям й ідеально рівною густою гривкою, за

якою, мабуть, ховалося високе чоло. Гарненька. З неї хоч зараз малюй Клеопатру. Інна, на відміну від Віти, була брюнеткою. Енергійна, прутка, багатослівна. Вона надто швидко і надто багато говорила. І якось одразу викликала до себе симпатію.

Доки ми з дівчатами лушили для одного з конкурсів квасолі, Інночка бігала залю з розцяцькованим брязкальцями полотняним мішечком, збираючи гроші молодим на дачу, машину і дитину. Молодята стояли зовсім поряд. Я бачила посмішку Ігоря, коли Віта поправляла йому краватку. І щасливий погляд Віти тієї миті, коли Ігор знімав у неї зі щокі в'їрку.

Я стійко витримала решту церемоній. Коли наречені розрізали величезний триярусний торт, просто вийшла на вулицю. Але мені не вдалося уникнути найважливішої із традицій. Ловіння букету молоді.

Мало зважаючи на мое затяте «не хочу», мене затягли до центру зали, де вже зібралося близько п'ятнадцяти дівчат. Смішно, але, мабуть, серед них я була єдиною, кому не потрібен був той букет.

– Готуйтеся! – крикнула Віта, повертаючись до нас спиною.

Я відступила, пропускаючи інших уперед. Навіть не дивилася, куди летять квіти. А тому не відразу зрозуміла, що відбувається. Лише відчула різкий, наче ляпас, удар в обличчя. Дехто з майбутніх наречених зойкнув. Троянди впали мені під ноги.

Віта підбігла, вибачилась. Навіть обняла мене.

– Я не хотіла.

Я дивилася на світ крізь її тонкий серпанок. Кивала: «Все о'кей». Тільки насправді мене підхопило могутньою хвилею відчаю, розтерло об посипану квітковими пелюстками долівку, втопило у радісних посмішках оточуючих. Аби не виказати свого стану, все ж нахилилася, підняла букет.

– Не хвилюйся. Усе нормально.

– Точно?

Я знову кивнула і відійшла. Хотілося якнайшвидше позбутися цих квітів. Але я не уявляла, куди їх подіти.

– Уперше бачу наречену-снайпера, – наздогнав мене юнак із фотоапаратом. – Ти ще жива?

Він дихав мені в потилицю. Його присутність нервувала.

– Жива, – огризнулася я.

– Тобі личить. Букет.

Він говорив ще щось. Не пам'ятаю. Не слухала. Заграла повільна мелодія. А ми стояли посеред зали. Навколо нас уже почали кружляти пари.

Не знаю, як я опинилася в його руках. Він вів уміло. Я підкорялася. Шкода тільки, що музика колись скінчиться. Доведеться розмовляти. А я не мала жодного бажання.

Здається, він зрозумів. Узяв мене за руку і повів на свіже повітря. Ми опинилися в парку біля альтанки. Сутінки скрадали обриси величного міста. Вечірній Львів такий яскравий і сучасний. Не знаю, в який час доби я люблю його найбільше. Іноді здається, що то два зовсім різних міста. Дві сторони однієї медалі.

Я першою його поцілувала. Він не забарився з відповіддю. Притуливши мене до різьбленої огорожі, помандрував губами по моїй шиі. З букету, який я чомусь і досі тримала в руках, осипалися пелюстки. «Одним ворогом менше», – жбурнувши його на землю, я відчула певну зловтіху. Заплющила очі. Можливо, ті поцілунки хоч трохи вгамують біль, який випалював мене ізсередини.

Поява мами стала несподіванкою. На той час усе, що відбувалося довкола, здавалося мені настільки нереальним, що я мало орієнтувалася у ситуації.

Я смикнулася, підбігла до матері. Хлопець мовчав. І дивився на нас прямим, зухвалим поглядом.

Мое тихе бурмотіння не справило на матір жодного враження.

– Я вже доросла, – втомлено сказала я, коли ми відійшли.

– Бути дорослою означає бути відповідальною. А я не бачу в твоїх діях відповідальності.

Несподівано почувся гучний звук, схожий на вибух. За ним другий. Небом розлетілися різнокольорові зірки. Звуки феєрверку здавалися пострілами по моему й без того пошматованому серцю.

– Що то за хлопець? – розпочала допит мати.

Дивина. Насправді я досі не знала його імені.

– Віктор, – назвала наздогад чоловіче ім'я, яке насправді ніколи не любила.

– Я нічого не розповім батьку. Але тобі ще рано думати про хлопців. Пам'ятаєш, що зараз головне? А таких Вікторів, Романів і Андріїв у тебе ще буде багато.

Я змовчала. Будуть. Будуть... Тільки Ігоря в мене ніколи не буде...

* * *

Уранці зателефонували із Солонки. Малинці погіршало. Батько не хотів, щоб ми з мамою їхали з ним. Але в розмові батьків кілька разів проскочило слово «прощання». А в обід мама зібрала наші речі.

З нами до села поїхала тітка Надія. Катерина нещодавно отримала роль в самодіяльній виставі театрального об'єднання, яке відвідувала ще школяркою. Тому навряд чи знайшлася б сила, здатна стягнути її зі сцени маленької студії. Навіть те затаєне слово-вирок «прощання» виявилось безсилим.

Я була вражена тим, як змінилося колись доглянуте Малинчине подвір'я. Нескопаний город, переплетені із зіллям квіти, похилений паркан, похнюплений кіт. Біло-рудий, молодесенький. Ми ще не встигли познайомитись.

Залишивши у вільній кімнаті речі, ми з мамою на кілька хвилин зазирнули до бабусі, над ліжком якої вже чергувала тітка Надія. Малинку важко було впізнати. Під час сну вона важко і поривчасто дихала. Бабця сильно схудла. Під запалими очима в неї – темні кола. Губи сухі й потріскані. На них запеклася кров.

Надвечір приходив лікар. Виписав чергову дозу знеболювального і лише розвів руками: «Ми вже нічим їй не допоможемо...» А вночі знялася негода. Дивно, але грому зовсім не було. Лише блискавки і сильний вітер. На піддашші шкреблися миші. Неприємно рипіли кухонні двері.

Коли я, прокинувшись о третій ранку в чужому незручному ліжку, вийшла напитися води, то почула за стіною монотонне бубоніння. Бабуся про щось розмовляла з моїм татом. Я не збиралася підслуховувати. Та все ж дещо почула...

– Не знаю, коли мине біль, – захриплим голосом прошепотіла Малинка.

– То навіщо відмовилась від уколів? – докоряв їй син.

– Так треба. Хочу бути при ясному розумі. Уранці приведеш до мене Катрусю.

– Мамо, вона не приїхала. Не змогла.

– Не приїхала? – вражено перепитала вона. – Чому? Я ж просила тебе її привезти. Вона має бути тут.

– Катерина приїде. Пізніше. Зараз тут інші твої онуки. Олег і Тася.

– Тася теж онучка, – наче замислилась вона. – Приведеш вранці Тасю...

Далі її шепіт став надто нерозбірливим. Мені здалося, що бабуся просто молиться. Я повернулася в ліжку. Тільки до ранку вже не заснула.

У селах прокидаються вдосвіта. Щойно розвиднилось, жінка літнього віку, яка останні тижні доглядала Малинку, зготувала нам сніданок. Посідавши за стіл, ми почули шум у дальній кімнаті. Батько схопився з місця. Я – за ним.

Відчинивши двері, побачили дивну картину. Над ліжком бабці схилилася незнайома жінка в широкому темно-сірому халаті. Запнута червоною хустиною.

– Геть! Іди собі, – кричала на неї бабуся.

Озирнувшись і помітивши мого батька, незнайомка знітилася.

– Здрасте! – усміхнулася вона, відкривши свій щербатий рот.

– Добрий день! Ви хто?

– Я Пилипівна, сусідка. Ось прийшла провідати Маринку.

Пилипівна підійшла до ліжка і спробувала взяти бабуся за руку. Та швидко заховала її під ковдру.

– Не чіпай мене!

Приємна посмішка спала з обличчя сусідки.

– Яка тобі різниця? Ти все одно відійдеш. Не?

– Ти нічого не отримаєш, – здається, з останніх сил відповіла Малинка.

– Відьма! – тричі плюнувши на підлогу, Пилипівна вийшла з кімнати.

– Вона погана людина. Більше не впускай її в мій дім, – випроставшись на ліжку, попрохала бабуся сина.

– Що вона хотіла?

– Не знаю, – одвернулася та.

Наче забулося. Про ту пригоду більше не згадували. Принаймні до вечора. Батько іздив до аптеки за ліками. Мама з тіткою Надією поприбирали в будинку. Ми з Олегом вештались без діла. Брат сердився, що погано ловить Wi-Fi. І сусідські хлопці – нестерпні зануди. Я думала про страшне і безлике слово – майбутнє. Більше тижня тому його з останнім тестом вклали в жовтий конверт, заклеїли у присутності трьох свідків. Коли придуть результати ЗНО, за бажанням мами я подаватиму документи одразу до кількох вишів. Навіть до столичного. Та мене цікавлять лише львівські виші. Я хочу сюди повернутися. Маю повернутися...

Надвечір, коли минула нестерпна спека, батько повів мене до бабусі. Вона вже не спала. Облизавши потріскані губи, обвела затуманеним поглядом кімнату. Звернулася до свого сина:

– Добре, що ти не успадкував від мене ген саморуйнування. Ти будеш щасливий, і твої дітки будуть щасливі. А на мене не сердься. Я багато чого не розуміла в цьому житті.

– Мам, не треба...

– Треба.

Мене лякав не так її зовнішній вигляд, як мої почуття. Ця жінка на ліжку так мало скидалася на мою рідну Малинку. Мені хотілося швидше залишити кімнату, зачинити двері з того боку. Не бачити її такою. Забути.

Але батько взяв мене за плечі і підвів до ліжка. Побачивши мене зблизька, бабця сплотніла.

– Як ти почувашся? – перемагаючи страх, запитала я.

– Що казати, дитино... Як корова по теляті. Іване, – звернулася вона до татка, – забери звідси дитину.

– Ти ж сама її кликала, – здивувався той.

Малинка підвела голову з подушки. Я бачила, як напружилось її обличчя, як випнулася жилка на шиї. Розуміла, скільки зусиль варта їй подібна звитяга.

– Нехай іде. І більше її до мене не пускай. Навіть якщо я буду кликати. Ясно?

Він легенько махнув мені головою, просячи піти. Наближаючись до дверей, я почула, як бабця наказала батькові відсунути фіранки, відчинити вікно.

– Мені в цій кімнаті немає чим дихати.

Надто швидко споночіло. Доки я дійшла до своєї кімнати, вимкнули електрику. Довелося шукати в кишенях мобільний. Тільки з мого старенького Nokia кепський ліхтарик.

У кімнаті було холодно. Знадвору, із щілин між шибками, просочувався ідкий запах диму – на селі палили зілля. Я не з лякливих, але не надто приємно було сидіти в темній кімнаті, де, здавалося, не протяг ширяє попід стінами, а чиєсь невидимі руки торкаються твого обличчя.

Дзвінок Катерини змусив мене відволіктися. Кузина розповідала останні новини, але з кожною хвилиною її голос ставав усе тихішим. Мої скроні наливалися свинцем, ще й в очі наче хтось насипав піску. Промовивши останнє «бувай», я заплющила очі і повільно опустила голову на стіл.

У кімнаті зимно. Маленька незнайома дівчинка сидить біля грубки, у якій потріскують полінця. На дівчаті довгий в'язаний светр і грубі вовняні шкарпетки. Вона простягає руки до вогню, намагаючись зігрітися. За вікном лютувала негода. Вило в димарі, барабанило в дах.

Дівчинка, здригаючись від щонайменшого шурхоту, прислухалася до тиші. Із сусідньої кімнати почулося схлипування, яке поволі переходило у приглушене виття.

Перехрестившись, дівчинка наблизилась до дверей, легенько їх причинила.

– Де вона? Приведи її сюди, – ледь чутно шепотіла розпластана на ліжку жінка.

– Не будь егоїсткою, – над нею схилилася інша, старша. Вона витирала з її чола піт. – Не чіпай дитини!

– Я не можу відійти.

– Я покличу того, хто знає, як тобі допомогти.

Озирнувшись і побачивши дівчинку, вона розізлилася:

– Геть звідси!

Не було потреби двічі повторювати. Дівча чкурнуло в сіни. Наздогнавши перелякану дитину, яка, втікаючи, перечепилася ногою об баняк, жінка промовила:

– Я скоро повернуся. Декого приведу. А ти пообіцяй, що не підеш до своєї мамки, навіть якщо вона тебе кликатиме, – суворо наказала вона.

– Мама не стане? – запитало дівча.

– І тебе не стане, якщо до неї підійдеш, – протягло мовила вона. – Твоя мама дуже заразна.

Жінка пішла, замкнувши за собою двері. Дівчинка повернулася на своє місце біля грубки. Схлипуючи, розтирала по обличчю сльози.

– Маринко, доню! Йди до мене!

Почувши слабкий голос матері, вона запанікувала. Кілька хвилин сиділа нерухомо, а потім, підвівшись, навшпиньках наблизилась до дверей її спальні. Якийсь час тупцювала на порозі, не наважуючись підійти до ліжка хворої. Перевертаючись з одного боку на інший, її мати охала і стогнала, благаючи:

– Йди, доню, йди.

Не витримавши її зойків, дівчинка покійно пішла вперед. Але біля самого ліжка вклякла.

– Не бійся. Дай мені руку.

Уважно дивлячись на червоне і спітніле обличчя матері, розставлені на маленькому столику слоїки з тьмяними настоями, вона не рухалась.

– Дай мені руку! – втрачаючи терпець, різко кинула жінка. Побачивши, що налякала дитину, змінила тон: – Люба, мені сильно болить. Ти ж не хочеш, щоб твоїй мамі боліло?

– Не хочу, – співчуття і жаль витіснили з її свідомості страх. Дівчинка, вже не вагаючись, подала матері праву руку.

Та заплющила очі і почала легенько погойдуватись, усе сильніше стискаючи обома руками її долоню.

– Мам, відпусти, – попросила Марина.

Мати нічого не відповіла. З вуст дівчинки вирвався здушений зойк. Вона пручалась, намагаючись вирватися. Але сил не вистачало.

– Мамо, мені боляче! – плакала мала. У відповідь жінка просто сміялася. Її регіт розходився поміж стін луною.

Сили покинули дівчинку. Вона опустила на коліна. За кілька секунд материні руки розімкнулися, звільняючи її долоню.

– Мамо, мамо, що це було? – віддихавшись, перелякано запитала Марина.

Відповіддю їй стала тиша, яка інколи буває страшнішою за будь-які крики. Перед тим як кинутись тікати, дівчинка встигла побачити обличчя матері. Та нерухомо лежала, дивлячись у стелю. Широко розплющеними, застиглими очима.

У дверях Марина зіштовхнулася із сусідкою. Позаду неї йшло двоє дужих череватих чоловіків і старезна баба в грубій коричневій хустці.

– Що ти тут робиш? – гаркнула сусідка і, не чекаючи відповіді, кинулася до ліжка. Оглянувши матір дівчинки, вилаялась. – Ти її торкалася?

– Ні, – перелякано прошепотіла дитина. – Коли я прийшла, вона спала.

«Ага», – іронічно посміхнулася та, що мало означати: «Так я тобі й повірила».

– Ідіть сюди! Допоможете, – наказала вона чоловікам, а потім повернулася до Марини. – Геть звідси, відьмачко! Ти вже своє зробила.

* * *

– Тасько, Тасько! – голос брата долинає десь іздалеку. Він шарпає мене за руку, намагаючись догукатися.

– Що-о-о? – заледве розплющую очі. Наче хтось запорошив їх пилом. Світ навколо тьмянний, він розпливається. У голові дзвенить.

– Я не міг тебе розбудити, – уже сміється Олег. – Дрихнула, як наш татко.

Підпираю голову рукою, утомлено позіхаю. Ніяк не можу відійти від важкого сну. Почуваюся побитою.

– Що ти хочеш?

– Мама просила нас не виходити з кімнати. Починають сходитись люди. На прощання.

Схоплююсь.

– Малинка?...

– Угу, – він залазить на ліжко з ногами, тягнеться до планшету. – Я тобі зараз таке розкажу... Упадеш!

– Ну?

Тієї миті я не мала ані найменшого бажання щось слухати або з кимось розмовляти.

– Усі ті люди думають, що бабуся була відьмою.

– Олегу, давай не зараз, – відмахнулась я.

Але брат не звернув на мій протест жодної уваги.

– Вони думають, що в неї була особлива магічна сила. І перед смертю вона передала її комусь із нас. Тепер вгадують кому.

Він уважно на мене дивився, шукаючи реакції. Я тільки похитала головою. Яка різниця, хто що каже? Малинка знала багато лікувальних трав. Допомогала людям. У неї закохався наш дідусь – одружений на той час чоловік. Покинув заради неї родину. Таке трапляється щодня. А розповіді про те, що перед похованням на його тілі знайшли сліди ворожіння – маячня. Люди просто хотіли помститися. Ось і наговорюють.

А Катерина в таке вірить. Постійно скаржиться на сні про бабуся. Ось і мені сьогодні наснилося казна-що.

* * *

Люди приходили і йшли, приносячи живі і штучні квіти, вимовляючи скупі слова підтримки моїм батькам і тітці Надії. Чомусь майже ніхто не заходив до кімнати, де тепер лежала Малинка. Наче сердились на неї чи остерігалися бабуся навіть після її смерті.

А мене два дні колихало, млоіло. Наче з'їла щось не те. Доводилось лікуватися зеленим чаєм. І дешевою газованою водою, єдиною з тих, які можна було знайти в сільській крамниці.

У день поховання нічого не змінилося. Тільки дехто з присутніх наближався до бабусиної труни. А чоловіки, які копали яму, після завершення справи біля огорожі збризнули руки освяченою водою. Знаю про таку. Її продають в маленьких пластикових пляшечках із хрестами на етикетках. Колись Малинка привозила такі з монастиря.

Батько скаржився, що йому довелося довго вмовляти священика, який з невідомих причин не хотів відспівувати небіжчицю. Навіть такі помічні в багатьох випадках гроші цього разу не відіграли вирішальної ролі.

Але найдивніше себе поводи́ла баба Ніна – сусідка, яка доглядала Малинку. Вона клала до труни невідомі сушені трави, при цьому довго щось шепотіла.

Наступного ранку, щойно зійшло сонце, ми з батьком застали бабу Ніну на нашому подвір'ї. Вона обсипала будинок дрібним маковим насінням.

– Я не роблю нічого поганого, – відказала вона, випереджаючи батькове запитання. – Я просто хочу, щоб душа Марини знайшла спокій.

– А чому ви вирішили, що вона не знатиме спокою? – утомлено перепитав він. – Не знаю, що саме ви там робите. Але прошу вас це припинити. Нам не потрібна ваша допомога.

– Вона потрібна Марині.

Упіймавши на собі роздратований погляд мого батька, баба Ніна опустила голову:

– Колись Марина поставила мене на ноги. Я вмю бути вдячною. Я просто виконую її прохання, – вона розвернулася і пішла до хвіртки.

* * *

За три дні ми повернулися до Львова. Виявляється, Малинка склала заповіт, у якому поділила своє майно (квартиру і сільський будиночок) між сином та донькою. Ми знайшли його у поштовій скриньці тітки Надії. Дивина!

Мама з батьковою сестрою вирішили продати будинок в Солонці, а гроші розділити порівну. Щодо квартири, то в ній і надалі житимуть Катерина з матір'ю. А я, якщо вступлю до Львівського університету, матиму в тій квартирі власну кімнату.

Катерину смерть Малинки тяжко вразила. Навіть не уявляла собі, що кухня так її любила. Я була засмученою. Втрачати рідних завжди страшно. Але ми, на превеликий жаль, ніколи не були такими близькими, як хотілося б. Я відчувала, що втратила її значно раніше.

Олег захопився тими історіями про відьом. Навіть прихопив із собою бабусиною записника – товстого зошита в чорній цератовій обкладинці. Багато там різноманітного. Про лікарські рослини, трави. Знайшлися й цікавіші записи. «Як утримати удачу», «Приборкати гнів», «Відвадити непроханих гостей». Справжній тобі фольклор ворожки. Погортала, посміялася, повернула. А брат не відставав. Поспілкувався в селі з бабою Ніною. Та наплела йому всякого. Про те, що Малинка отримала силу від своєї матері – ворожки із сусіднього села. І перед смертю мала передати вміння комусь із рідні – старшій доньці або старшій онучці.

– От і йди до тітки Надії, до Катрусі. Спитай, чи не почали вони літати на мітлі, – жартувала я.

Брат ображався.

– Я серйозно.

Ну як на таке реагувати?

У день нашого від'їзду до Корця я «вигулювала» Олега містом. Йому заманулося купити нову флешку, а мама відмовилась пускати брата самого. Наче я зможу втримати хлопця, якщо йому захочеться шукати пригод.

Знічев'я ми сіли на трамвай № 1. Мій улюблений маршрут. Я так скучила за львівськими краєвидами.

Олега мало цікавило те, що відбувалося за вікном. Діставши свій планшет, він увімкнув ігри.

Я навмисне заплатила за ще одне коло. Аби хоч якось згаяти зайвий час. Зійшли на площі Ринок. У суботу містом блукали екскурсійні групи та живі скульптури. З ними фотографувалися туристи. Не люблю, коли Львів стає таким галасливим і багатолюдним. Не хочеться його ні з ким ділити.

Коли мене гукнули на ім'я, я не одразу обернулася. Невже навколо мало Тетян? Але чоловічий голос повторив вітання.

– Привіт! – сказав він, засапавшись. – Вас не наздоженеш.

Переді мною зупинився фотограф з весілля Ігоря. Посміхаючись, запитав, як справи. Дістав і передав зі шкіряної папки кілька моїх знімків. З весілля і біля Ельжбетки напередодні. Світлини справді гарні. Яскраві, живі. Я чи не вперше подобаюся собі на фотокартках.

– Ти що, носив їх із собою? – здивувалася я.

Не розуміла, як із ним поводитись. Він не перший хлопець, з яким я поцілувалася. Але перший з-поміж тих, кого я зовсім не планувала цілувати. Те вино, ті обставини зіграли свою роль.

– Та ні, – відмахнувся він. – Просто сьогодні прихопив. Разом з іншими. Лежали в одній папці. А тут ти...

Не вміє брехати. Але нехай. Подякувала, взяла. Разом з його візитівкою. Розвернулася, щоб іти.

– Буде потрібний професійний фотограф – клич, – крикнув той навздогін. – До речі, я Богдан.

– Тетяна.

– Знаю.

Він знову дістав фотоапарат, спробував мене сфотографувати. Але я затулила рукою обличчя: «Більше не треба».

За два тижні я мала що святкувати. Мене прийняли одразу до трьох вузів. Почувши, що я пройшла і до київського, мама розхвилювалася. Боялася, що я не встою перед спокусою, вирішу підкорювати столицю. Вона дуже за мене непокоїлась. Але в той же час пишалася. Донька піде далі, здійснить її мрію підкорити місто К. Зробить те, на що вона свого часу так і не наважилась.

Татко одразу заявив: «Нехай іде до Києва. Якщо падати, то вже з коня, а не зі шкапи».

– Тільки Львів, – спокійно відказала я. І спеціальність обрала таку, яка, за словами мами, зовсім не пасує до мого непосидючого характеру – документознавець.

Лишався місяць свободи. Але наближалася подія, про яку я зовсім не хотіла думати – мое повноліття. Мама обережно запитувала, чи не планую я влаштувати для друзів вечірку. Пообіцяла, що вони з татком в усьому мені допоможуть.

Я попросила тихе родинне свято. Без зайвих людей. Так і сказала – «зайвих». Мама могла запросити тітку Надію з Катериною. А та привезла б із собою зі Львова ще й тітку Софію, до якої могли приєднатися молодята.

Віта з моєю кузиною тепер ліпші подруги. Катерина якось приїздила з нею до Корця у справах. Дивна то була пригода, опісля чого в мене завівся хлопець.

Його звали Сашком, і він був сином маминої подружки. Не знаю, з якого дива вони вирішили нас звести, але останні тижні у мами тільки й щебету було про того юнака. Я бачила його деколи в місті. Непоказний, тихий, порядний. Про таких Катерина каже: «Нормальний варіант». Цікаво, скільки в моєму житті буде таких нормальних варіантів, доки я не подорослішаю і не злякаюся самотності, яка змусить мене зупинитися на одному з них. Не факт, що на найкращому.

Віта приїхала до нас із ніжною шоколадною засмагою. Вони з Ігорем щойно повернулися з подорожі під час медового місяця. В її планшеті зберігалися сотні світлин з їхнього відпочинку. На третій з них, де Ігор обіймав її за талію на березі моря, мене ледь не знудило. Я переодяглася у старе, вийшла в сад. Робота на грядках завжди заспокоювала.

Катерина пішла першою. Вона знову мала надважливі невідкладні справи. Десь за годину мама вийшла на подвір'я проваджати Віту. Саме тоді до наших воріт під'їхав білий «мерседес». З нього вийшов Сашко. Справжній тобі принц на білому коні. У темній шкірянці він видавався більш дорослим і привабливим.

Привітавшись, юнак передав мамі папку з документами від своєї матері. Побачивши, що Віта йде, несподівано запропонував:

– Я міг би вас підвезти.

Удруге за вечір мене ледь не знудило. Сашко не зводив з Віти очей. Я розуміла, що зараз, в простенькому робочому одязі, я їй не конкурентка. Проте...

– Ні, Віта... – почала було моя бідолашна мама, не знаючи, як завершити речення. – Її чекають. Тут поряд.

– Дякую, – зважливо посміхнулася Віталіна. – Мені недалеко. Я хочу пройтися.

– Не забудь передати привіт своєму чоловікові, – навмисне голосно сказала я, задоволено спостерігаючи, як після цих слів витягнулося обличчя у Сашка.

Машина від'їхала. А через кілька хвилин пішла Віта. Дивлячись їй услід, я відчайдушно посміхалася, силкуючись прогнати сльози. Ніхто не побачить, як мені боляче. Я знову отримала ляпаса. Тільки цього разу в обличчя мені кинули не букет, а слова. «Я міг би вас підвезти», – сказав їй Сашко. А в мене руки стислися в кулаки. Вона знову в дамках, я – на лаві запасних.

Не потрібен був мені той чоловік. Просто... Уночі ми разом з негодою наплакались. Високо в небі, над шпилями костюлу, зіштовхувались блискавки, завивав вітер, у шибки шкреблося гілля старого горіха. Я вкрилася ковдрою з головою, але хіба в такий спосіб захищаєшся від себе?

Не знаю, що на мене подіяло більше: злість чи відчай. Але коли вдалині забіліло небо, сповіщаючи про наближення світанку, я вирішила, що обов'язково доб'юся уваги Сашка. Нехай просто в якості моральної компенсації.

Завоювала. Приручила. Насправді це виявилось не надто й складно. Наші мами вже встигли наспівати юнакові про те, яка я чудова дівчинка. А він звик коритися іншим. Я проходила повз нього у коротких спідницях, натхненно щебетала про різні дурнички, торкаючись волоссям його руки або плеча.

В останні тижні я змінила імідж, почавши дотримуватись «вільнішого» стилю в одязі. Вибілила кінчики волосся, вкоротила суконьки. За тиждень після наших зустрічей він уперше мене поцілував. І я, здається, трохи налякала його завзяттям, з яким відповідала на цілунки. Бідолашний Сашко знітився, укрився червоними плямами. Я відчувала його серце на кінчиках своїх пальців. «Невже я в нього перша дівчина?» – ще подумалося тоді.

Мій вісімнадцятий день народження почався не надто вдало. Зранку, роздивляючись з вікна сусідню багатоповерхівку, я випадково зачепила ліктем філіжанку з кавою. Рідина розлилася, замочивши килимок і сірий прозорий шалик, який я планувала одягнути зі святковою сукнею. Довелося брати білий, котрий я просто ненавиділа. Подарунок Ігоря. Він зберігав у собі непотрібні спогади.

А коли я стояла перед дзеркалом, фарбуючи вії і, як завжди, залишаючись невдоволеною своїм відображенням, на вікно несподівано сповзла тінь. Вона затулила собою частину дзеркала. Поглянувши в нього, я скам'яніла. Зображення, ніби насміхаючись, почало змінюватись. Лічені секунди – і на мене дивиться згорблена баба з розпущеним сивим волоссям.

Я смикнулася, щось там перекинула. А обернувшись, побачила в люстерку себе – перелякану, із намальованою товстою чорною стрілкою під правим оком.

Від ранку на мобільний сипались дзвінки. Але не було найпотрібнішого. Ігор завжди телефонував, вітав мене з днем народження. Під серцем млоіло. Невже цього разу забув, порушить традицію?

Вислухавши в телефонному режимі останні плітки від Катерини, я обережно, намагаючись перевести це на жарт, запитала про те, що від ранку не давало мені спокою:

- Слухай, ти говорила про ті дивні сни. Про Малинку. Вона тобі ще сниться?

- Ні. А чому питаєш?

- Просто цікаво.

Того дня я отримала багато непотрібних подарунків. Серед них було і Сашкове кохання...

Ми зустрілися в обід. Він приніс білі троянди, зауваживши, що це лише частина презенту. Його слова мене трохи налякали. А раптом надумав дарувати обручку?

У «нашому» кафе не знайшлося вільних столиків. Сашко, опускаючи очі, запросив мене до себе на каву. Якщо, звісно, я не проти. Бачачи, як він ніяковіє, мені не лишалося нічого іншого, як взяти його за руку і наказати: «Веди!».

Сашко жив у тихому спальному районі. Інтер'єр квартири його батьків нагадував традиційні дев'яності: килими на стінах, кольоровий посуд у серванті, плетені мереживні серветочки на меблях і під горщиками з квітами.

Хлопець приніс із супермаркету тортик, зготував каву і, на мое полегшення, подарував сережки з червоними камінцями. Якийсь час ми розмовляли про різні дрібниці: життя-буття, майбутнє, перспективи. Його здивувало, навіть налякало мое запитання про спиртне. Але потім він знайшов у кімнаті батьків вино.

Увімкнули телевізор. Після другої чарки я скоротила між нами відстань, після четвертої – перемістилася до нього на коліна. Сашкові було досить наших пристрасних поцілунків. Здавалося, він навіть не розраховував на щось більше. Знадвору чулися сигнали автівок, за нашими спинами – невдалий спів учасниці одного з талант-шоу. Перемагаючи хвилювання, я розстібнула на його сорочці верхній гудзик.

- Тань...

– Тихо, – за допомогою поцілунку я змусила його замовкнути. Другий і третій гудзики здалися набагато швидше. Рука торкнулася гарячої шкіри.

– Ми не можемо, – він спробував мене зупинити.

– Можемо, – мої руки продовжували мандрувати його тілом.

«Секс подобається тільки тоді, коли дуже кохаєш свого чоловіка, – колись давно говорила нам з Катериною прабабця по материній лінії, яка була страшенною моралісткою. – Інакше це просто неприємний обов'язок».

– А навіщо секс із тим, кого не любиш? – я щиро здивувалася. Мені тоді було лише дванадцять. Своім запитанням я загнала прабабусю у глухий кут. Розхитала її усталений світогляд, скаламутила принципи. А тепер я сама у глухому куті.

– Тань, послухай, я не хочу тебе квапити. Не хочу, щоб ти шкодувала.

– Я не шкодуватиму. Або зараз, або ніколи, – почала злитися я.

Сашко нічого не відповів. Я притягнула його до себе. Думки не просто змінювались, а силоміць виштовхували одна одну. Усе мало відбутися інакше. На місці Сашка мав бути Ігор. Але як я подарую йому те, чого він не хоче?

Він поведився так сполохано, так незграбно. Відстань між нами скорочувалася. Ставало важко дихати. Шорстке простирадло шкребло оголену шкіру. Я заплющила очі, намагаючись ні про що не думати. Не було ніяких відчуттів. Навіть біль тепер не сприймався моєю свідомістю. Я просто мстилася. Ігорю і самій собі.

Додому поверталися, тримаючись за руки. Мені не хотілося, щоб він зараз був поряд, щоб нас будь-що поєднувало. Ледь стримувалась, аби не сказати щось різке. Ну чому Сашко так на мене дивиться? Я не віддала йому нічого цінного. Того, що ще мало для мене хоч якесь значення.

Колупала за святковим столом торт, чемно вислуховуючи привітання і без кінця повторюючи набридливе «дякую». При цьому не зводила погляду з мобільного. Від Ігоря ні дзвінка, ні СМС. Це вперше він мене не вітає. Певно, забув. Віта важливіша.

Надвечір почалася злива. Накинувши на спину теплий мамин плед, я відзначала своє цілковите подорослішання захищеною у кімнаті пляшечкою пива. Коли дзеленькнув мобільний, сповіщаючи про нове СМС, я вже навіть не сподівалася, що воно буде від нього. У папці із вхідними повідомленнями не розкритий, перерізаний хвилястою лінією конвертик. Неповне повідомлення. «Вітаю з повноліттям! Тільки не надто поспішай ставати дорослою. Тут не так добре, як тобі здається. Нехай...»

Це все, що я змогла прочитати. Але на сьогодні це було найкраще з вітань, бо його автор – Ігор. Мені хотілося стрибати, співати і танцювати. Він не забув...

* * *

За два дні до першого вересня я переїхала до Львова. До від'їзду ми з Сашком бачились майже щодня. Але лише спілкувалися, пили каву. Я вмю уважно слухати. Це сприяло нашому зближенню. Хлопець, про якого я раніше майже нічого не знала, набував конкретних рис. Це навіть лякало. Я так боялася до нього звикнути.

Ми жодного разу більше не перетинали межу. Я не знала, якими в подальшому будуть наші стосунки. Чи можливі вони взагалі. Не хотілося загадувати наперед, будувати плани, зводити повітряні замки. Краще плисти за течією. Вона все одно візьме й кине тебе до якогось берега.

Я їхала на навчання, Сашко лишався в Корці. Він вчився у столиці на заочці і працював помічником приватного нотаріуса. Ми не обговорювали, якими будуть наші стосунки на відстані. Нічого не обіцяли одне одному. Саме тому, ідучи до міста Лева, я почувалася майже вільною. Практично самостійною.

Дивлячись на мої пузаті дорожні сумки, батько охав:

– Жінко, що ти їй там напакувала? На всі п'ять років відразу?

Мама відмахувалась:

– Тут усе потрібне.

Дорогою до мого нового дому, витираючи серветкою спітніле скло маршрутки, я прокручувала в голові останню телефонну розмову з Катериною.

– Ми тебе чекаємо, – сказала вона. – Але ти впевнена, що тут тобі буде краще?

– Звичайно. Я вчитимусь. У мене починається нове життя.

– Поближче до Ігоря?

«Я про це зовсім не думаю», – переконувала я себе, ображаючись на кузину. І все ж боялася, що вона не помиляється...

В обідню пору Львів, кожен сантиметр якого я запряглася дослідити, видавався сірим і похмурим. Зайшовши до приміщення автовокзалу і дотягнувши свої валізки до вільного стільця, я дістала мобільний. Побачила на дисплеї три пропущених від Катерини. Перенабрала.

– Я ще в училищі, – прошепотіла вона у слухавку. – У нас сьогодні прослуховування до нової п'єси. Я не встигну тебе зустріти, вибач. Візьми таксі. І без образ, добре?

– Добре.

Я знайшла зупинку таксі і, щойно домовилась із водієм про ціну, почула над лівим вухом:

– Мені теж на Личаківську. – До машини підійшла білява жінка в темній спортивній куртці і вузьких джинсах. На плечі у неї був великий сірий рюкзак. – Підвезете? – і, не чекаючи відповіді водія, сіла до салону.

Приємно було знову знайомитися з моїм Львовом, його захопливою архітектурою, шармом і багатством стилів. Якщо мене цікавило лише те, що видно за вікном, то

блондинка не замовкала ні на мить. Спершу вона сперечалася з підстаркуватим водієм через те, що він їде неправильним маршрутом, спеціально подовжуючи шлях. Той мляво заперечував, але жінка просто не сприймала його слів.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/ru/ten_elen/sila-pristrast

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)